LITTERARUM OBEDIENTIAE

DOGMATICAE CONSTITUTIONI

AUCTOREM FIDEI

S. M. PII VI.

AB ANTISTITE NN. PRAESTITAE

EXEMPLUM

CLERO ET POPULO SUAE DIOECESIS

Denunciatum simul, et praescriptum.

VENETIIS
1800
TYPIS PETRI ZERLETTI

III.

Acceptam gratissimo Vestro munere, PP. EE., Dogmaticam Sanctissimi Domini Nostri Constitutionem, cujus est principium *Auctorem Fidei*, qua Pistoriensis Pseudo-Synodi *Acta*, *et Decreta* damnantur, profiteor me non obedienter modo, sed et omni eo mentis, & cordis obsequio amplexum esse, quod Petro debetur loquenti per Pium.

Non mei ingenii, non facultatis est meritis laudibus eam prosequi singularem, ac prope Divinam in eo edendo Decreto Pontificii Consilii sapientiam, quae (quo majus dici nil potest) vicit expectationem, quam commoverat. Vehementer nimirum, nec immerito damnatio jam dudum expetebatur Synodi ejus, quam vel primo aspectu prudens quisque deterrimam diceret hoc ipso, quod ceterarum, quae hactenus laudatissimae habitae sunt, Synodorum dissimillima prodiret. Nec omen fefellit eventus. Statim enim ut vagari ea libere coepit, bonis omnibus, qui de summa Religione pie, sapienterque sentirent dolendum fuit, ab infelicis ejus operis Machinatoribus nil minus videri susceptum, quam ut claritati praedicationis Evangelicae tenebras offunderent, Hierarchici regiminis universi ordinem, jura, libertatem, auctoritatem subverterent, atque im-

portuno restituendae Antiquitatis assimulato studio, quam nec ipsi sperarent hac temporum conditione restitui posse, vigentis interea disciplinae statum convellerent, qua dilapsa nil jam ratum, firmumque consisteret, atque aperta vaniloquis, et seductoribus effrenata pateret licentia ad subvertendum. Nec reapse, si verum fateri volumus, defuere illis Antiquitatis exempla, qui vias inire ex omni memoria temporum a Novatoribus tentatas, horumque collectas undique artes, et fallacias, etsi jam pridem ab aetatis cujusque Patribus detectas, et profligatas subsidio sibi comparare non dubitaverint.

Atque in primis, ut ad illud me referam invidiosum caput generalis obscurationis veritatum in Ecclesia, et earum quidem veritatum, quae dictae sunt a Synodo *basis fidei*, *et moralis doctrinae Jesu Christi*, ne ab Artemone usque initium ducere necesse sit, sane cum Pelagianorum Signifer, et Princeps Iulianus obiiceret, *toto penitus Occidente non minus stultum*, *quam impium Dogma esse susceptum* (*a*). Insuper consuetam urgeret querimoniam *de invidia*, quam illi *se sustinere pro veritate jactabant*, *et de paucitate prudentium*, *quibus se placere gaudebant* (*b*): Contra Augustinus ea fretus Catholica sententia tot a se locis adversus Donatistas illustrata, et con-

(*a*) *Aug. l. 4. cont. duas Epist. Pelag. C. 8.*
(*b*) *Cont. Jul. Pelag. l. 5. c. 1.*

firmata, qua plane significat, ac velut fixum, ratumque statuit non magis Christi veritatem, quam Ecclesiam Christi latere posse: *ubi latet Ecclesia Christi, ubi latet veritas Christi* (*a*)? Satis esse duxit ad arrogantis hominis frangendam audaciam uno verbo reponere, *hanc veterum, et novorum omnium vocem esse hæreticorum, ipsa consuetudine jam sordidatam, atque protritam*. Ut mirum videri debeat sordidatam istam ab Augustino contemptam, et abjectam generalis obscurationis calumniam ab illis nunc potissimum hominibus renovari, qui se Augustini doctrinae, auctoritati, nomini addictos prae ceteris, devotosque gloriantur.

Quo magis optandum erat, ut per damnationem propositionis Synodi, quae prima est inter proscriptas, claritas vindicaretur ad finem usque Saeculi permansura praedicationis Evangelicae in Catholica unitate sub visibili Ministerio Pastorum Petri Cathedrae adhaerentium: atque ita irrevocabili tandem judicio fixa, et immota consisteret vetusta jam inde ab incunabulis Ecclesiae profecta auctoritas, quam Apostolici aevi aequalis prope, ac probatissimus Auctor Irenaeus hisce verbis testatam prodidit (*b*). „ Et Ecclesiae quidem praedicatio „ vera, et firma, apud quam una, et eadem „ salutaris via in universo mundo ostenditur.

(*a*) *Enar. in Psalm.* 87. *n.* 9.
(*b*) *L.* 5. *cont. haeres. c.* 20.

„ Huic enim creditum est lumen Dei , et pro-
„ pter hoc *Sapientia Dei* (*a*) , per quam sal-
„ vat omnes homines *in exitu canitur* , *in*
„ *plateis autem fiducialiter agit* , *in summis*
„ *muris praedicatur* , *in portis autem Civita-*
„ *tis constanter loquitur*. Ubique enim Eccle-
„ sia praedicat veritatem , et haec est ἑπτάμυξος
„ lucerna Christi bajulans lumen „ .

Et quidem cum in visibili Pastorum Ministerio per Orbem diffuso , atque una fidei communione sub uno Supremo Capite devincto conspicua cernatur *Cathedra Unitatis* , in qua profitetur Augustinus Deum posuisse *Doctrinam veritatis* (*b*) , idque ad securitatem plebis , ne umquam salubris doctrinae veritate desereretur , profecto liquet , generaliter obscuratam nec esse , nec dici posse partem ullam salubris hujuscae Doctrinae , quae ad securitatem plebis praedicatur sub visibili ministerio , quo *Cathedra Unitatis* continetur , aut si quid affertur a communi ea praedicatione dissentiens , convincatur aberrare a *doctrina veritatis* hoc ipso quod recedit *a Cathedra Unitatis* .

Non minus proinde ab Augustini mente , quam ab omni catholico sensu aliena se prodit misera isthaec Adversariorum defensio , dum certas quasdam veritates , quae antiquitus tanquam totidem fidei capita passim habitae sint , volunt sic decursu temporum obscuratas esse ,

(*a*) *Proverb.* 1.
(*b*) *Epist.* 105. *ad Maur.*

ut cum nunc denuo emergunt, novae appareant. Aut enim veritates istae in visibilis ministerii continuata successione *ubique, et semper* viguerant, tumque certe novum nusquam accidere, aut videri potuit, quod per visibile ministerium Orbe toto Ecclesia communiter praedicare nunquam destitit: Aut si quid aliquando tanquam novum hujus visibilis ministerii communi praedicationi objici, et apparere contigerit, nequeat hoc ipsum inter veritates illas referri, quas si semel antiquitas tenuit, nunquam deinceps, ne Catholicae successionis formam amitteret, deserere ullo tempore potuit. Atque haec una fuit a Tertulliano ad Bossuetium usque plana, certa, planeque invicta perpetuitatis fidei catholicae in communi praedicatione propugnatio adversus insidiosam istam Novatorum quorumcumque jactantiam, qui probe nossent non aliam sibi ad fallendum paratiorem viam occurrere, quam si, ut primum prodibant, se se, velut praedicatae olim veritatis, ac postmodum desertae, peneque oblitae instauratores, et vindices ostentarent. Quo etiam intelligi potest, quae sit istorum cum quibus agimus causae ratio, quibus non aliud sit defensionis, quam quod semper fuerit errantium omnium commune perfugium.

Quin et ad hanc eandem, magisque depellendam ementitae obscurationis invidiam, tum et ad fidei, sanaeque doctrinae integritatem sartam, tectamque tuendam, non parum est lucis, et adjumenti allatura provida cautio, quam

ex Majorum instituto, et exemplo Sapientissimus Pontifex adhibendam censuit, ut quibus locis sub latebris ambiguitatis suspiciosa se offerret, ac periculosa discrepantia sensuum, perversa significatio distincte notaretur, cui error subesset, quem Catholicus sensus reprobaret. Qua ineunda ratione Pastor Supremus duo illa splendide complexus est cum maxime insignia Apostolatus sui munera, ut et docendi Magisterio Fidelium mentes luce veritatis perfunderet, simul et Apostolicae Auctoritatis vigore adversos errores profligaret, idque una praestitit quod in causa Pelagii, et Caelestii Augustinus (*a*), Afrique Patres ab Apostolica Sede (*b*), magnopere expetebant ut suspectae fidei homines suos errores tergiversando fovere assueti, ad certa, et enucleata capita revocati prodere se, suosque sensus cogerentur, atque ita eorum *vel astutia, vel correctio dilucesceret, nec ulli ambigua remaneret*. Quod institutum renovari nunc maxime praestabat adversus illas praesertim Synodi perplexas, implicatasque sententias, quae velut sua sponte prolabuntur, aut saltem facilius flecti valent, et solent in eos sensus, quibus ad obterendam Ecclesiae traditam a Christo potestatem profani homines hac aetate avidius, licentiusque abutuntur.

Qua de re saepe jam a Sapientibus Viris animadversum est, quam sit affinis, et con-

(*a*) *Lib. 2. cont. duas Epist. Pelag. c. 3.*
(*b*) *Epist. 179. n. 6.*

centiens eorum ratio, qui regiminis Hierarchici ordinem subvertere moliuntur cum insanis illorum consiliis, qui potestatis omnis originem a Populo repetentes, eandem perversionem in Civilis regiminis ordinem invehere aggressi sunt. Par scilicet utrisque Principatus odium, par popularis perversissimae aequalitatis amentissimum studium. Illi primum discerpta Supremi Pontificatus jura sic inter Episcopos exaequare coeperunt, ut ea mox ab Episcopo in Presbyteros, a Presbyteris in Plebem transferrent, penes quam summa potestatis consisteret, cujus usum Ministris delegaret, quos sibi ipsa selegisset. Isti pari progressu potestatem a Supremis Imperantibus in Magistratus, a Magistratibus in Populum sic transtulere, ut prior illa Hierarchici Ordinis informata perversio, exempli sui contagione posteriorem istam Civilis totius Ordinis perturbatissimam conversionem adduxisse videatur, cujus exitus, quam exitialis fuerit, funestissima omnium, quae subsecuta est, nec diu expectata calamitas comprobavit.

Illa quoque Apostolicae Censurae severitatem magnopere sollicitabant, quae tam multa commota sunt in Synodo adversus pios mores, et ritus in omni pene colendae religionis officio per Universam Ecclesiam servari consuetos, qua disciplinae perversione viderint Synodi Auctores quid reliqui sibi fecerint ad existimationem, quos nec famae pudor deterruetri ab ea subeunda *insolentissimae insaniae*

nota, quam mitissimus, atque lenissimus Augustinus non dubitavit eorum temeritati inurere, qui, quod tota per Orbem frequentat Ecclesia, quin ita faciendum sit, disputare audeant.

Atque in hac ipsa quidem pro arbitratu innovandi licentia eo gravior est culpa Novatorum, quo se illi veterum Canonum studiosiores profitentur, quibus proinde ignorare non liceat, minus vero auctoritatem negligere vetustissimi Canonis inter Apostolicos relati, cujus haec est prescriptio tot postmodum Conciliorum Sanctionibus, perpetuoque more Ecclesiae confirmata. " Episcopos uniuscuiusque gentis nosse oportere eum, qui in eis est primus, et existimare ut Caput, et nihil facere quod sit arduum, aut magni momenti praeter illius sententiam " (a).

An vero Canonis hujusce auctoritatem sequuta Synodus est, dum nulla aut Sedis Apostolicae, aut sui etiam Metropolitae habita ratione verita non est, Parisiensis Conventus an. 1682 articulos non duntaxat adoptare, verum et in decretis ad fidem pertinentibus eo expresso consilio adjicere, ut publica horum, solemnique adoptione, quae passim, et sparse per totum illud Decretum perperam tradita sunt, concluderet, ac velut obsignatis tabulis communiret? Quo sane Synodus ab ipsorummet Parisiensis *Declarationis* Auctorum sententia,

(a) 33. *Ex interpr. Gent. Herveti.*

et verecundia longe recessit, qui primum ne suspicari quis posset eos quidquam velut ad fidem pertinens in ea Declaratione statuere voluisse, non dubitarunt in *Acta* referre Cameracensis Archiepiscopi responsum, quo testatum erat, non eam Conventus mentem fuisse, *ut ex illa sententia Decretum fidei faceret, sed tantum, ut eam opinionem adoptaret*. Quod et aliis *Actis*, plane confirmat cl. Bossuetius, vel quisquis est Auctor Opusculi, cujus titulus: *Gallia Orthodoxa* art. *6.* in Opere *Defensionis* &c. Deinde nec et istud praetereundum erat, Gallicanos illos Praesules ad exponendos suae Declarationis Articulos non ante devenisse, quam praefati essent se se ab illis longissime abhorrere, qui " Primatum B. Petri, ejusque „ Successorum Romanorum Pontificum a Chri- „ sto institutum, iisque debitam ab omnibus „ obedientiam, Sedisque Apostolicae, in qua „ fides praedicatur, et unitas servatur Eccle- „ siae reverendam omnibus gentibus Majesta- „ tem imminuere non vereantur: „ Contra Synodus nil detestandum hoc imminutae Pontificiae Potestatis crimen verita, non modo expressam illam, quam *Declaratio* praesefert, debitae ab omnibus Primatus Majestati obedientiae professionem turpiter omittit, sed quam prorsus praeterire non potuit, Primatus mentionem jejune adeo, strictimque attigit, ut dum Romanum Pontificem *primum* duntaxat memorat *inter Pastores Christi Vicarios Caput Ministeriale, cui velut Centro Unitatis ceteri*

juncti sunt cavere in primis voluisse videatur, ne paullo plus quidquam Romano Pontifici concederet, quam quod ei deferre Primarii etiam inter *Protestantes* Viri ultro se paratos ostenderint.

Nec vero quemquam fugit in illis adoptandis articulis callido consilio Synodum in spem intendisse magni cujusdam ad opportunitatem parandi sibi subsidii; verum et hic etiam astutam Saeculi prudentiam vicit religionis plena Sapientia Pontificis, qui nempe cum de una Synodo judicium instituendum suscepisset, Declaratione ipsa, utpote a Synodo aliena, eodem loco, et statu relicta, quem ex Superiorum Pontificum Decretis obtinebat, peculiarem, quae Synodi propria est, tot capitibus vitiosam adoptionem peculiari damnationi subjiciendam censuit velut temerariam, scandalosam, Apostolicae Sedi injuriosam, quin et ipsimet Gallicanae Ecclesiae, quam dignam Synodus existimaverit, cujus auctoritas in patrocinium vocaretur errorum, quibus illud est totum contaminatum Decretum.

Atque interea dum haec scriberem, peropportune accidit, ut unius ex praestantissimis Galliarum Episcopis litterae mihi venerint in manus, quibus Amplissimus Antistes, cum egregium suum in amplectenda Sanctissimi D. N. Pii VI. dogmatica Constitutione plenum pietatis obsequium, suamque communem cum aliis de profligatis Pseudo-Synodi Pistoriensis erroribus gratulationem ad Sacram Congre-

gationem Episcoporum, et Regularium deferret, tum etiam tanquam Gallicanus Episcopus praecipuo nomine de Synodi temeritate gravissime conqueritur, quae verita non sit insigni plane injuria Gallicanam Ecclesiam afficere, dum hujusce Declarationis an. 1682. adoptionem Decreto *de Fide* insidiose adjunxit, quo et ei Declarararationi majoris auctoritatis pondus adjiceret, et hujus dein, ac totius Ecclesiae Auctoritate ad suos errores tuendos per summam fraudem abuteretur. Jure sane, et merito, quod facile quivis intelliget, qui modo ad pauca illa paullo diligentius attenderit; quae sunt ea de re notata, quaeque pro rei gravitate haud piguerit denuo hic, strictimque pertingere.

Ac primum cum in summa expositionis fidei, quam proponit Synodus (idque praeter sententiam Praesulum Gallicanorum, qui ut dictum est, nihil se de fide statuere voluisse testati sunt) profitendos decernit memoratae Declarationis articulos, quid aliud innuit, nisi se peculiarem quandam, et suam profitendae fidei normam ex ea Declaratione voluisse arcessere; quasi Gallicana ipsa Ecclesia fidem aliam Catholicam agnosceret, quam quae fides est *aeternae Cathedrae?* quae ut praeclare Bossuetius praestantissimum ejus Ecclesiae decus, et ornamentum *a Petro, Petrique Successoribus edocta nullam novit haeresim* (*a*): aut sacrum illud ef-

(*a*) *Serm. de Unit.*

fatum oblita esset, quod a Majoribus perpetua successione traditum eodem loco idem Bossuetius luculentis hisce verbis extulit: *Romanam Fidem semper esse Fidem Ecclesiae*.

Altera injuria, eademque gravissima extat, proditque se se in conviciis, quibus omni contumeliarum genere Synodus *Decisiones* vexat, quas vocat *indeterminatas*, aitque nonnullis ab hinc saeculis prodiisse. Quae convicia nemo dubitat, quin potissimum conjecta sint in Ven. Constitutionem *Unigenitus*, quam nec Pistorienses negare ausuri sunt, designatam ab illis fuisse notis iis, quibus Decisiones hujusmodi perstringit, veluti " Decreta profecta ab una particulari Ecclesia, aut a paucis Pastoribus, „ minus pura mente promota, ad veterem subvertendam doctrinam directa, modis irregularibus, et violentis intrusa . . . . quibus vulnera Ecclesiae inflicta sunt recenti adhuc sanguine madentia. „ Nec mirum, quibus mirifice Quesnellius placeat, tanto iis odio Constitutionem esse, qua sunt ejus errores damnati.

At profecto quis ignorat, quanto studio fuerit ea Constitutio a Gallicanis Praesulibus expetita, non quidem a particulari Ecclesia, sed ab Apostolica Sede omnium Ecclesiarum Matre, ac Magistra, quanto Sapientissimorum Antistitum consensu, obsequio, plausu suscepta? Ut haec etiam praecipua laus fuerit, sic flagranti eorum studio defensam eam, vindicatamque fuisse, ut jam dudum prope sileant in

Gallia ora obtrectantium, nec inter abjectissimas, quae illic supersunt, Quesnellianae factionis reliquias quisquam fere extet, qui non se ultro in Schismaticae Ultrajectinae Sectae castra conjiciat.

Quamobrem si qui sunt, qui minus aequo animo damnationem tulerint vitiosisimae adoptionis hujusce factae in Synodo, velim paullum se se colligant, secumque ipsi reputent, ecquid consilii Patribus ipsis Gallicanis capiendum fuisset, siquidem ad eos primum causa delata esset Synodi Pistoriensis. Num illi vitia tacere potuissent adoptionis, qua Declarationis, immo Gallicanae Ecclesiae auctoritas adscita est ad contumelias obsignandas, non minus rectae fidei adversas, quam in universam, et Gallicanam praesertim Ecclesiam summopere injuriosas? Tacuissent? An non hoc ipso suo silentio satis annuissent, non immerito a Synodo in Gallicanae Ecclesiae auctoritate quaesitum fuisse, repertumque perfugium? At nefas quidquam tale, tamque indignum de Gallicanis Patribus suspicari. Quae porro alia depellendae a se tam iniquae suspicionis ratio, nisi ejus ipsiusmet infaustae adoptionis aperta reprobatio? Ne videlicet percrebescere illi sinerent in vulgus, quin et ab ipsismet Pistoriensibus impune jactari, advocatam a se Gallicanae Ecclesiae auctoritatem ad obsignandum suum Decretum de fide, eique advocationi silentio saltem suo Patres Gallicanos paruisse. Quis igitur querimoniae locus, Apostolicae Auctoritatis vigore dam-

nationi provisum esse adoptionis ejus tot vitiis affectae, quam Patres Gallicani pro sua fide, religione, sapientia reprobare ipsi debuissent, si constare sibi vellent!

Nec minus hoc eodem in genere peccatum a Synodo est, quod ad suum arbitrium revocare ausa sit abstrusiorum, quae in Scholis agitantur quaestionum judicium, quodque mirandum est magis, dato Congregatis tridui spatio ad cognoscenda Decreta domo allata, de quibus prope per ludibrium sententiam rogati, vocem in judicium, non mentem, et sensum afferre valerent.

Par temeritas pari animadversione digna se prodit ea parte, qua Synodus de Reformatione Regularium agere instituens, talem ejus peragendae rationem praescribit, quae spectat non ad provehenda in melius Regularia Instituta, verum ad infestam illam augendam, quam dudum sustinent Regulares ab heterodoxis praesertim in se conflatam invidiam, quorum conviciis turpe semper Synodo fuerit obsequentiorem aurem praebere voluisse, quam verissimis laudibus, quibus Orthodoxi Patres, iidemque Clarissimi uberrimos pietatis, ac doctrinae, fructus ex multiplici probata Ordinum Regularium varietate prodeuntes commendare nullo unquam tempore destiterunt.

Indignissimum vero illud est, quod *in majorem partem Monialium* generatim, et indistincte foedum conjicitur *carnalis spiritualitatis* convicium (cujus tamen vocis contumeliam

aequiore sibi animo Sacrae Virgines perferendam ducent, si modo hanc eandem noverint, eisdemque verbis in devotionem ipsam erga Sacratissimum Cor Jesu ab impugnatoribus ejusdem passim jactari, atque a Praesule ipso (*a*), qui Synodo praefuit, expresse jactatam esse). Ac revera quocumque modo *carnalis* isthaec *spiritualitas* intelligatur, a qua jubet Synodus avocandas Moniales, *ut solidis exercitationibus, ac praecipue labori addicantur*, sive talem intelligi placeat, quae admixtum quid habeat impurae labis, tumque non sine mendacissima, impudentissimaque calumnia dici potuit, hanc *facere occupationem* (quae expressa est littera Synodi) *majoris partis Monialium*, quippe nimium abest foeda ista suspicio ab sacris illis aedibus, in quibus *Angelorum vitam* intueri *in terris* sibi videbatur Ambrosius, *quam quondam in Paradiso amiseramus* (*b*); sive, quod planius ex contextu toto elicitur, *carnalis* ea *spiritualitas* refertur ad exercitationes frequentari solitas in Monasteriis, quas nominatim placuit Synodo pluribus locis notare velut a solidae pietatis exercitatione alienas; tumque aperte criminatio illa recidit in multiplicia illa pietatis exercitia, quae reapse *faciunt*, ut ait Synodus, *occupationem majoris partis Monialium:* exercitia nempe diuturnioris Psalmodiae, frequentioris Confessionis venialium, determinati

(*a*) *Instruct.* 32. *in Append.*
(*b*) *De Instit. Virginis c.* 17.

numeri precum, et salutationum in sacris statis, votivisve caeremoniis, expiationibus, supplicationibus, aliisve religionis muneribus obeundis; tum specialis cultus erga certas potius, quam alias Imagines, easdemque specialibus, & probatis titulis insignitas, aliasve affines devotiones, quas per summum errorem Synodus rejicit tanquam noxias, periculosas, superstitiosas, erroneas, quae ipsae notae sunt, quibus *carnalis* illa *spiritualitas* designatur, cujus ignominiam devotioni erga Sacrum Cor Jesu Praesul ipse (ut ante dictum est) inurere veritus non est in ea *instructione*, quam Synodus adoptavit. Quamobrem facile perspicuum est, quam pie, quam juste coercenda fuerit temeraria illa Synodi cum iniquissima criminatione conjuncta praescriptio, qua fictae carnalis spiritualitatis nomine Moniales avocare studet ab religiosis illis exercitationibus, quibus sive ex suarum quaeque Regularum praescripto, sive ex piis inductis consuetudinibus, sive ex flagrantiori quodam studio perfectionis Evangelicae, cum laboris etiam dispendio pleraeque distinentur. Nec enim ita *præcipua* debet esse cura laboris, cui laudabiliter suum quoque tempus impendiatur, quin potior multo ratio habenda sit piarum divini cultus exercitationum, quibus assidue colendis exaedificata sunt a saeculari strepitu segregata Claustra Sacra Monialium.

Non omnia ego mihi commemoranda sumo, quae in Apostolica hac Dogmatica Constitutione Catholici Orbis gratulatione, et plausu ce-

lebrantur. Sed cum in praeclaris plurium praestantissimorum Praesulum responsis, quae videre mihi contigit, animadverterim alios alia, prout cuique visum est, in ejusdem Apostolici judicii commendationem adnotasse, in hanc spem inductus sum non aegre vos, EE. PP., laturos, si et ipse pauca longiore quidem sermone, quam epistola, breviore vero quam epistolae argumentum postulat, capita attingerem, quae ut fert varietas ingeniorum, nonnulli etiam generi hominum existimavi profutura.

Neque id tamen (quod probe notatum velim) quasi putem humanis qualibuscunque rationibus, et argumentis vim pendere Apostolici judicii, quae promissionis Christi divina plane, aeternaque auctoritate nititur, suamque firmitatem ab ejus Petrae soliditate mutuatur, adversus quam portae Inferi nunquam sunt praevaliturae. Scilicet huc spectat hujusce scriptionis ratio, nec aliud aut mihi, aut aliis in hoc argumento versantibus propositum est, quam ut rudioribus praesertim aditus paretur ad planiorem quandam rerum definitarum intelligentiam informandam, qua instructi facilius etiam fraudes eorum, atque insidias effugere valeant, qui perversa loquuntur, ut abducant discipulos post se. Quo in genere & istuc potissime, omninoque cavendum, ne si quid forte scribenti exciderit, quod minus aptum, minusve firmum videri queat, hoc ipsum contra jus retorqueatur, aut quidquam valere putetur ad vim in-

firmandam definitae sententiae, cujus veritas per se una, planeque immota, ut dictum est, Apostolici judicii auctoritate confirmata, divinitusque sancita innotescat.

Nunc, ut ad illa, quae ante diximus, Antistitum responsa redeamus, quis in tam brevi intervallo, quo tam multa, tamque insignia undique allata sunt, quis, inquam, non divinum plane miretur, aut suspiciat praesentis in Ecclesia providentissimi Numinis immortale beneficium, ut ad vocem Petri tam prompta, & parata responderit Clarissimorum undique Antistitum in Apostolica suscipienda Constitutione plena debitae venerationis, et obsequii consensio! Qua nempe illi *suarum successionum* consanguinitatem doctrinae testati sunt cum Principe illa, omnium maxima, omnibus cognita, in Sede Petri a Deo constituta Ecclesia (*a*), per cujus Pontificum successiones praeconium veritatis in omnes gentes ad omnem futuri temporis memoriam propagaretur: ut nullus jam vel pertinacissimis obtrectatoribus obloquendi locus relinquatur, nisi si qui spreta successionum per orbem diffusarum, & cum principali successione convenientium, auctoritate, vocem ipsam contemnere non vereatur unitatis Catholicae, quae illa successionum cum Prima Sede consensione, et nexu coalescit, continetur, et efflorescit.

His ego salutaris Orthodoxae doctrinae

(*a*) *Iren. cont. haeres. l.* 3. *c.* 3.